

Med denne usikkerhed in mente kan det formentlig antages, at en forening virker ved vold i grundlovens forstand, såfremt de voldelige handlinger, medlemmerne har begået, er sket på vegne af foreningen.

Der kan i sagens natur ikke stilles krav om, at det af vedtægterne fremgår, at foreningen søger at opnå sine mål ved eller i øvrigt virker ved vold. Det afgørende er en bedømmelse af den virksomhed, som foreningen reelt står for.

Såfremt de voldelige aktiviteter alene består i få enkeltstående forhold, kan det næppe antages, at foreningen »virker ved vold«, uanset om de strafbare forhold er af alvorlig karakter.

»Det må formentlig være et krav, at foreningen gennem sin levetid i et ikke ubetydeligt omfang har foretaget voldelige handlinger eller fremsat trusler herom, således at disse handlinger m.v. indgår som et dominerende eller almindeligt led i foreningens virksomhed.

De voldelige aktiviteter skal udgå fra foreningen selv, og vold m.v. der udgår fra andre end foreningen selv, kan som udgangspunkt ikke indgå i bedømmelsen.

»Det må nok antages, at voldsudøvelsen skal have udstrakt sig over et vist længere tidsrum.«

Det er ikke muligt på det foreliggende grundlag at vurdere, hvorvidt de omtalte aktiviteter er af en sådan karakter, at betingelserne for at søge »Blood & Honour-netværket« opløst ved dom er tilstede.

Det må dog antages, at det forhold, at personer tilhørende det omtalte netværk på deres hjemmeside på Internettet fremkommer med trusler som de anførte, næppe i sig selv er tilstrækkeligt til at anse betingelserne for opløsning ved dom i medfør af grundlovens § 78, stk. 2, for opfyldte.

Det skal i den forbindelse bemærkes, at der i en forbudssag må antages at gælde de samme høje bevisskrav som i en almindelig straffesag. Anklagemyndigheden skal således uden for enhver tvivl bevise, at netværket er en forening i grundlovens forstand, samt at netværket søger at nå sit mål ved vold, anstiftelse af vold eller lignende strafbar påvirkning af anderledes tænkende.

Uanset om betingelserne for at skride ind over for en forening med en forbudssag er opfyldt, kan der naturligvis gribes ind med straffesager over for de enkeltpersoner, der måtte være involveret i kriminalitet.«

Ad spm. nr. S 2377

Fra justitsministeren er modtaget supplerende besvarelse af et af Peter Skaarup stillet spørgsmål. Spørgsmålet, der sammen med det foreløbige svar er optaget i Folketingstidende 1999-2000, forhandlingerne side 7920, lød således:

Til justitsministeren (19/4 2000) af:

Peter Skaarup (DF):

»Hvilke oplysninger kan ministeren give om politiets bestræbelser på i lighed med eksempelvis Norge at anholde og teste bilister, der kører bil eller motorcykel i medicin- eller narkopåvirket tilstand, og vil det være nødvendigt med et nyt regelsæt, der regulerer disse nye kontroller?«

Supplerende svar (31/5 2000)

Justitsministeren (Frank Jensen):

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen af spørgsmålet indhentet en udtalelse fra Rigspolitichefen, der har oplyst følgende:

»Det fremgår af færdselslovens § 54, stk. 1, at »et motordrevet køretøj ikke må føres eller forsøges ført af nogen, som på grund af sygdom, svækkelse, overanstrengelse, mangel på søvn, påvirkning af opstemmende eller bedøvende midler eller af lignende årsager befinder sig i en sådan tilstand, at han er ude af stand til at føre køretøjet på fuldt betryggende måde.«

Der er ikke anført nogen fast grænse for, hvornår bestemmelsens gerningsindhold er realiseret. Det er således i hvert enkelt tilfælde et spørgsmål om at bevise, at føreren af køretøjet ikke var i stand til at føre dette på fuldt betryggende måde.

I færdselslovens § 55, stk. 2, er anført, at »politiet kan fremstille en person til udtagelse af blod- og urinprøve, hvis der er grund til at antage, at han har overtrådt .. eller § 54, stk. 1 eller stk. 2«. I disse tilfælde udtages 3 blodprøver og 1 urinprøve. Ved den lægelige undersøgelse foretages en vurdering af personens tilstand i henhold til et standardskema. Afslutningsvis konkluderes det, om den undersøgte anses for påvirket i klinisk forstand.

Af Justitsministeriets cirkulære af 25. februar 1997 om undersøgelse for spirituspåvirkethed m.v. i straffesager, afsnit 3.3.7., fremgår det endvidere, at blodprøverne skal indsendes til Retsmedicinsk Institut til alkoholbestemmelse med